

at hele Forhandlingen indskrænkede sig til, hvad der blev sagt af 3 Medlemmer (Flere Stemmer: 4). Ja! det er sandt, der var 4. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. N. Hansen) skal imidlertid ikke ogsaa mangle Anerkjendelse af den Deel, han tog i denne Sags første Behandling, nemlig den 12te Octbr. Han havde nemlig den Fortjeneste, at han forelagde os Sagen paa en saa klar og skarp Maade, at jeg vilde ønske, at jeg besad det Talent, det ærede Medlem dengang lagde for Dagen; han bad os indtrængende ikke at gaae fra den Grundvold, som han godtgjorde, at Ministeriet selv havde paavist os. Han udviklede, at vi ikke kunde underordne os uden paa den Betingelse, at den vordende Fallesforfatning, der jo vilde have en saa overveiende Indflydelse paa vor særlige Grundlov, var bleven os bekjendt. Han fraraadede os — og deri er jeg enig med ham —, at stole paa det, som Ministeriet muligvis vilde love os; thi, sagde han, deres Løfter kunne vi ikke stole paa. Naar altsaa det samme ærede Medlem ikke destomindre har taget lidt skarpt paa, hvad der, med Hensyn til hiin Dags Forhandling, er yttret af det ærede Medlem fra Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), saa troer jeg, at han deri har havt Ret. Naar han endvidere sagde — og det var ret godt sagt — at det Forslag, som var til Forhandling igaar, var med Urette af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) betegnet „som dumpet ned fra Himlen“, thi, dersom det var kommet fra Himlen, saa vilde han ikke have vraget det, saa skal jeg dog erindre det ærede Medlem fra Svendborg om, at der dog kommer mange Ting ned fra Himlen, som han vist heller ikke synes godt om, f. Ex. Iislag og Sligt; men jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at den første Dag, da denne Sag blev forhandlet, den glædeste Dag, jeg idetmindste har havt under denne langvarige Forhandling, indtraf der en Omstændighed, som unægtelig var mig paafaldende, nemlig, at da den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. N. Hansen) havde endt sit ypperlige Foredrag, i Nærvarelse af det hele samlede Ministerium — saavidt jeg

erindrer, manglede der Ingen —, saa hørte man ikke fra Ministeriets Side et Ord til Svar paa, hvad det ærede Medlem fra Svendborg (S. N. Hansen) udviklede saa klart og bestemt. Jeg kan imidlertid godt begribe, at man ønskede at blive Svaret skyldig; thi der var igrunden ikke Noget at svare paa; men det undrede mig dog, at Ministeriet dengang ikke engang havde sine gamle Bundsforvandre, de udenlandske Magter tilhjælp; vi hørte ikke et Ord om dem, skøndt vi ved alle tidligere Forhandlinger af vigtige Sager vide, hvilken Rolle de have spillet, og hvorledes de paa en Maade have kuet os. Naar nu disse udenlandske Magter ikke vare tilstede dengang, saa tilskriver jeg det den Omstændighed, at de ansaae denne Sag for at være ganske uvigtig, og at de have faaet Andet at tænke paa, saa at de for deres Bedkommende ville tillade os i Ro og Fred at ordne vore indre Forhold til Gavn for Landet, naar det blot var det ærede Ministerium behageligt, at det skete paa den Maade, som vi vente, at det vil skee, men som ikke ganske synes at være efter Ministeriets Hoved, jeg mener nemlig i en fri Retning, saaledes at vi nemlig skulle udvikle, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) sagde, vore Forhold i den Retning, vi have begyndt, og som vor folkelige Konge selv har anvist os. Imidlertid er der jo Mange, der troe, det være sig med eller uden Ret, at det er andre Magter traadte istedetfor de fremmede Stormagter, det synes næsten, som om fles vigste og hollandske Magter have overtaget den Rolle, som de fremmede tidligere havde, men nu ikke længere ønske at benytte sig af. Ja, den Maade, hvorpaa Sagerne nu behandles med det danske Folk, kunde undertiden næsten friste til at troe, at det var os Danske, der i sin Tid havde gjort Oprør, og ikke omvendt; Alting synes nu at dreie sig, ikke om hvad der er bedst for Danmark, men om hvad der er til Gavn for de andre Dele af Landet. Der er af Forhandlingerne igaar kun eet Punct, som jeg vil nævne, thi det tjener til Oplysning i Sagen; det blev nemlig yttret, at vi maatte stole paa, at Ministrene vare